

عنوان مقاله:

آموزش معماری تا پرورش معمار

محل انتشار:

دومین کنفرانس معماری، شهرسازی، عمران و محیط زیست (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

فاطمه پرویزی شاخصی - دانشجوی مهندسی معماری، دانشکده هنر و معماری، دانشگاه فنی حرفه ای همدان، همدان

محدثه غفاری - دانشجوی مهندسی معماری، دانشکده هنر و معماری، دانشگاه فنی حرفه ای همدان، همدان

سیما عابدی - مدرس گروه مهندسی معماری، دانشکده هنر و معماری، دانشگاه فنی و حرفه ای همدان، همدان

خلاصه مقاله:

معماری از نظر ذاتی دارای ابعاد مختلفی است که مهمترین آنها ابعاد هنری و علمی آن است. در بعد هنری معماری جایگاه خاص دارد. به نظر میرسد که دیدگاه فکری که آموزش در آن صورت می پذیرد و به تبع آن، بعضا در ساختار یک نظام آموزشی خودبخود آموزش معماری تحت تاثیر نوع نگاه به فرایند آموزش معماری که خود واجد معنی ناشی از بینش است، آشکار میشود. در مدرسه های معماری این سرزمین دو دیدگاه در آموزش معماری وجود دارد که به دانشجویان تدریس میشود: (دیدگاه سنتی و دیدگاه مدرن) دیدگاه سنتی: در این دیدگاه معماری هنر آفرینش است و ارتباط مستقیم با هستی شناسی دارد، آفرینشی زیبا لازمه وجود حقیقی است. دیدگاه مدرن: در این دیدگاه مفاهیم در فضای فکری تحت تاثیر خرد محض حاکم بر دنیای مدرن دچار دگرگونی شناختی شده است. ورود جهان به روزگار پست مدرن و کم رنگ شدن تمامی اصول و ارزش های پیشین، اعم از سنتی و مدرن، و سرکشی حقیرترین باورها و پندارها در برابر اصیل ترین آنها، آموزش معماری را در برابر معضلی فلسفی قرار داده است: در روزگار بی ارزشی ارزش ها، وظیفه مدرسه معماری چیست و آموزش کدام اصول و مبانی را باید در دستور کار خویش قرار دهد؟ این مقاله ابتدا به تشریح زمینه های لازم جهت تحقق آموزش معماری و نیز "پرورش معمار" پرداخته و فرآیند طراحی معماری را مورد بررسی قرار می دهد. آنگاه با تلاشی جهت یافتن پاسخ این سؤال که مدرسه معماری باید "معماری" بسازد یا "معمار" و معمار موفق کیست؟، ادامه یافته و گذر از سه منزل "تزکیه"، "تعلیم" و "حکمت" را جهت تربیت معمار پیشنهاد می نماید.

کلمات کلیدی:

معماری، معمار، آموزش، پرورش، آموزش معماری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1448954>

